

ת"פ 48384/10/18 - אהרון רוני קאשי ע"י נגד מדינת ישראל ע"י

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 48384-10-18 מדינת ישראל נ' קאשי
תיק חיצוני: 319151/2018

מספר בקשה: 59

בפני כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
מבקש אהרון רוני קאשי ע"י ב"כ עו"ד אבי אוחנה
נגד מדינת ישראל ע"י עו"ד חן זערור - לשכת תביעות נתניה
החלטה

לפניי בקשה שהוגשה מטעם הנאשם, בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, להורות על זיכוי של הנאשם, בתום שמיעת ראיות התביעה, וזאת בטענה שהאשמה כנגדו לא הוכחה אף לכאורה.

העובדות הצריכות לעניין-

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית - עבירות לפי ס' 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות כתב האישום, בתאריך 1.5.18 במסגרת הליך ה"ט 48496-04-18, בביהמ"ש השלום בתל אביב, אסר כב' השופט הורוביץ על הנאשם, במסגרת צו למניעת הטרדה מאיימת (להלן: "ההוראה החוקית"):

א. להטריד את המתלוננת או את מי מטעמה או לאיים עליהם בכל דרך ובכל מקום.

ב. לפרסם ברשת הפייסבוק או בכל רשת חברתית אחרת ובכלל זה כל פרסום בין במישרין ובין בעקיפין המתייחס למתלוננת או למי מטעמה או לסכסוך ולמחלוקת שבין המתלוננת לנאשם וזאת למשך חודשים.

בתאריכים 3.5.18-30.5.18 בשעות שונות ובכ- 20 הזדמנויות שונות, הפר הנאשם את ההוראה החוקית בכך שפרסם ברשת החברתית פייסבוק, אמירות המתייחסות למתלוננת ולמי מטעמה וכן לסכסוך ולמחלוקת שבין הנאשם למתלוננת. בין היתר, פרסם הנאשם אמירות כדלקמן: "איך אמא יכולה להרחיק את הבן מאביו אם לא בעיות נפשיות חמורות! פקידת הסעד תגבה וגם השופט. זה מראה משהו על כל הדמויות"; "כשאמא מונעת מאבא את בנם המשותף זאת אלימות!! כששופט מגבה זאת זה פשע"; "הנסיך שלי יונתן האושר של חיי יגדל ויבין איך חלאות אדם!! מנעו ממנו אבא".

בתאריכים 30.6.18-13.7.18 הפר הנאשם את ההוראה החוקית בכך שפרסם ברשת החברתית פייסבוק, אמירות המתייחסות למתלוננת ולמי מטעמה וכן לסכסוך ולמחלוקת שבין הנאשם למתלוננת. בין היתר, פרסם הנאשם אמירות כדלקמן: "אמרת יפה האינטרס של האמא כסף של האבא ילדים של המדינה המאבק בין השניים, הבעיה שהאמהות בייצרו נקמנות משחקות לידי ממסד שפוגע באבא ובילדים. הגענו למסקנה והיא שהמערכת מגבה את האמהות לפגוע באבא וכך באמצעותה להעשיר את קופת המדינה במקום לתת לילדים להנות מאבא שלהם".

בתאריך 13.7.18 בשעה 14:30, הפר הנאשם את ההוראה החוקית בכך שהעלה סרטון לרשת החברתית פייסבוק, בו התייחס הנאשם למתלוננת ולמי מטעמה וכן לסכסוך ולמחלוקת שבין הנאשם למתלוננת. בין היתר, אמר הנאשם בסרטון: "אני הגשתי תביעות משמורת שאחרי 4 חודשים שאמא של הבן שלי מנעה ממני לראות את הבן שלי רק בגלל שהחלטתי להוסיף לו שם נוסף, הפכו אותי למסוכן".

2. הנאשם כפר באשמות שיוחסו לו. בכפירתו במהלך הדיון מיום 30.4.19, טען לא קיבל לידי מעולם את הצו מיום 1.5.18, הוסברה לו באופן כללי מסגרת הצו ע"י עורך הדין שלו. לגבי האישום הראשון נטען שמדובר בהבעת דעה, שסעיף 2 איננו פוסט שהוא העלה אלא הבעת דעה ע"י אחר ושהאמור בסעיף 3 איננו מפר את ההוראה החוקית. ביחס לאישום השני נטען, כי הנאשם פרסם הבעת דעה כללית ולא ביחס למתלוננת. הנאשם הודה בהעלאת הסרטון לפייסבוק אך לשיטתו אין מדובר בהפרת הצו.

3. במהלך פרשת התביעה נשמעו המתלוננת והחוקרים עדי מילר ואסף בזיני. הוגשו כראיות: אמרת המתלוננת מיום 30.5.18 (ת/1), אמרת המתלוננת מיום 15.7.18 (ת/2), אמרת המתלוננת מיום 16.7.18 (ת/3), צו זמני למניעת הטרדה מאיימת שהוצא נגד הנאשם ביום 25.4.18 (ת/4), צו קבוע למשך 6 חודשים למניעת הטרדה מאיימת שהוצא נגד הנאשם, בהעדר צדדים, ביום 1.5.18 (ת/5), אסופת פוסטים (ת/6), אסופת פוסטים ודיסק און קי (ת/8), תקציר תמלול סרטון שנוצר ע"י המתלוננת (ת/9), סרטון (ת/10), אמרת נאשם מיום 17.7.18 (ת/12), אמרת נאשם מיום 31.5.18 (ת/13).

4. משהכריזה התובעת "אלו עדי", טען ב"כ הנאשם כי אין להשיב לאשמה.

תמצית טיעוני הצדדים וזירת המחלוקת -

5. לשיטת ההגנה, התביעה לא הרימה את הנטל הראייתי המוטל עליה להוכיח את העבירות שיוחסו לנאשם ולפיכך אין לחייבו להשיב לאשמה.

נטען, כי ככל שנרשמו מטעם הנאשם אמרות כמפורט בכתב האישום, מדובר באמרות אמורפיות או בגילוי דעת כללי שאינן קשורות למתלוננת או לסכסוך בינה לבין הנאשם. עוד נטען, כי לא הוכחה הפרת הצו שכן הנאשם לא ידע על הצו או לא הבין אותו. בהקשר זה הוסף, כי הצו ניתן בהיעדר הצדדים, לא הוכחה מסירתו כדין לידי הנאשם ולא הוכח שהנאשם ידע על תוכנו. ב"כ הנאשם גרס כי ספק אם הוכחו מועדי הפרסומים הנטענים בכתב האישום.

לשיטת ההגנה, בשלה העת לשוב ולדון בבקשת הנאשם לזיכוי מחמת "הגנה מן הצדק".

עמוד 2

לחילופין, נטען כי יש לזכות את הנאשם מחמת הגנת זוטי דברים מכוח סעיף 34 יז לחוק העונשין.

6. המאשימה מתנגדת לבקשה תוך שהדגישה בטיעונה כי בשלב הדיוני בו עסקינן די בקיומן של ראיות בסיסיות ודלות להוכחת העבירות, על מנת לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, כאשר ביהמ"ש אינו בוחן שאלות של מהימנות ושל משקל.

לשיטת המאשימה, הובאו די והותר ראיות המוכיחות את המיוחס לנאשם בכתב האישום, תוך שהפנתה לעדות המתלוננת, לפרסומים ת/6 ות/8 ולצווים ת/4 ות/5. לשיטת המאשימה, הנאשם הודה בחקירתו שהוא כתב את הפוסטים שהוצגו לו ואף אישר מודעותו לקיום הצווים ולתוכנם.

עוד הפנתה התובעת, בנוגע להוכחת היסוד הנפשי של הנאשם, לכך שבפרסום מיום 3.5.18 בשעה PM 2:40 (ת/6), כתב הנאשם בצורה מפורשת "אתמול הוצא לי צו הטרדה מאיימת לא לפרסם דבר שקשור לצד השני בצורה גורפת סתימת פיות", באופן המעיד על מודעות הנאשם לצו בנוגע לעניין.

המאשימה גורסת כי אין מקום לקבלת הטענה החלופית של הנאשם, בדבר חלות הגנת "זוטי דברים", שכן אין מדובר במעשה קל ערך, נטול מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן, מה גם שעל ביהמ"ש להחליט בטענה לאחר הבאת כלל הראיות, לרבות עדות הנאשם, בפני ביהמ"ש.

7. במסגרת תגובתה לבקשת הנאשם, עתרה המאשימה לתקן את כתב האישום, באופן שבו צו ההגנה הראשוני, שניתן ע"י ביהמ"ש ביום 25.4.18, יתווסף לחלק הכללי בכתב האישום. עוד מבוקש לתקן את המועדים באישום הראשון ולציין כי בין התאריכים 25.4.18 - 30.5.18 הפר הנאשם את ההוראות החוקיות. ב"כ הנאשם מתנגד לבקשה לתיקון כתב האישום.

דין והכרעה-

8. טרם דיון בשאלת דיותן של הראיות שהובאו בפניי, אייחד מספר מילים למסגרת הנורמטיבית הנוגעת לבחינת הראיות בשלב של "אין להשיב לאשמה".

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, קובע כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

בהתאם להלכה הפסוקה, בשלב של בחינת הטענה לפיה "אין להשיב לאשמה", בוחן בית המשפט כלום הובאו ראיות

בסיסיות, אפילו דלות, להוכחת קיום יסודות העבירה המיוחסת לנאשם. בשלב זה אין בית המשפט בוחן את מהימנות עדי התביעה ואת משקלן של הראיות.

כך באו הדברים לידי ביטוי בפסק הדין המנחה בעניין ע"פ 732/76 מ"י נ' כחלון, פ"ד לב(1) 170:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49 הנ"ל (היועמ"ש נ' חסין אסעד חמדאן, פ"ב ב(1) 837 - א.ש.). ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לעניין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור ... אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לעניין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות.

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום ...". (שם, בעמ' 179-180, וראו גם ע"פ 405/80 מ"י נ' שדמי, פ"ד לה(2) 757; ע"פ 638/85 מ"י נ' בוטרוס, פ"ד מ(2) 658).

ראו גם החלטת כב' השופט אורי שהם בת"פ (מחוזי ת"א) 40013/05 מ"י נ' אורי רש ואח' (3.6.08, פורסם בנבו).

משמעות הטענה שאין להשיב לאשמה הנה שהתביעה לא עמדה בפרשתה בנטל החובה להביא ראיות לכאורה להוכחת האשמה ועל כן יש לפטור את הנאשם מלהשיב לאותה אשמה ולזכותו ממנה כבר בשלב זה של הדיון.

לצורך הכרעה בטענה, אין בית המשפט שוקל כאמור שיקולי מהימנות או משקל, אלא מציג לעצמו את השאלה הבאה: בהנחה שכל החומר שהובא בפניו לחובת הנאשם יזכה למלוא המשקל והאמון - האם יהיה בו כדי לבסס הרשעה בעבירה המיוחסת לנאשם או בעבירה אחרת באותו עניין (ר' ספרו של קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני א 2009, בע' 4-1453).

9. מן ההחלטה ת/4 עולה כי ביום 25.4.18, הוצא בהיעדר צדדים, צו למניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד, כנגד הנאשם, ע"י ביהמ"ש השלום בתל אביב. בהחלטה נאסר על הנאשם להטריד את המבקשת בכל דרך ובכל מקום, לאיים עליה או לפגוע בפרטיותה, לרבות בדרך של פרסום באינטרנט, ברשתות החברתיות או בכל דרך אחרת. עוד נקבע בהחלטה דיון במעמד הצדדים ליום 30.4.18, תוך שביהמ"ש הורה למזכירות להעביר ההחלטה באמצעות פקיד מסירה למתלוננת ולנאשם.

מן ההחלטה 5/ת, שנתנה בהיעדר הצדדים ביום 1.5.18, ע"י ביהמ"ש השלום בתל אביב, עולה כי בתאריך 30.4.18 התקיים דיון במעמד הצדדים, קרי: בנוכחות הנאשם, בביהמ"ש השלום בתל אביב. מהתייצבות הנאשם לדיון ומן ההוראות שנתן ביהמ"ש ב - 25.4.18, מתבקשת המסקנה שהנאשם קיבל לידי את החלטת ביהמ"ש 4/ת והיה מודע לתוכנה.

בסעיפים 14 ו - 15 לצו השיפוטי שהוצא נגד הנאשם ביום 1.5.18, נאסר על הנאשם או על מי מטעמו להטריד את המבקשת או את מי מטעמה או לאיים עליהם בכל דרך ובכל מקום. עוד **נאסר על הנאשם או על מי מטעמו לפרסם ברשת הפייסבוק, בכל רשת חברתית אחרת, ובכלל, כל פרסום בין במישרין ובין בעקיפין, המתייחס למתלוננת או למי מטעמה או לסכסוך ולמחלוקת שבין המתלוננת לנאשם** וזאת למשך 6 חודשים.

הצווים השיפוטניים 4/ת ו-5/ת מוכיחים כי במועדים הנוגעים לכתב האישום עמדה כנגד הנאשם ההוראה החוקית המפורטת בכתב האישום.

10. המתלוננת העידה כי מאז שניתן הצו הזמני ביום 25.4.18 הנאשם פרסם פרסומים הנוגעים לסכסוך שביניהם, נודע לה שהוא ממשיך את הפרסומים, היא התחילה להסתכל בפייסבוק, בקיר שלו שפתוח לכל הציבור וצילמה את הפרסומים. עוד העידה המתלוננת, שלפי פוסטים ותגובות של אנשים ברור שהם שידעו שמדובר בה, ידעו לחבר, כי לפני כן הנאשם עשה במשך שנים הסתה קבועה עליה ברשת. המתלוננת מסרה כי היא צילמה את הפוסטים והגישה את כל אסופת המסמכים **6/ת** למשטרה ביום 30.5.18 (ע' 14-15 לפ' וראו גם 1/ת ש' 9-2).

עוד העידה המתלוננת כי בתאריך 13.7.18 העלה הנאשם לפייסבוק סרטון הכולל בחובו את פרטי הסכסוך ביניהם, כולל התייחסות ספציפית לדיון שנערך בביהמ"ש, הכל בניגוד להוראה שנתנה לו בצו 5/ת. המתלוננת הורידה את הסרטון ותמללה את עיקריו, העבירה את החומר למשטרה (ע' 15 ש' 21-26, ע' 17 לפ', דיסק 10/ת, תמלול 9/ת). כן הבהירה המתלוננת שאף לאחר תלונתה במשטרה מיום 30.5.18, הוסיף הנאשם להעלות פרסומים הנוגעים אליה ולסכסוך ולפיכך היא הורידה גם אותם ומסרה אותם למשטרה (8/ת , 2/ת ש' 13-2, 3/ת ש' 13-2).

המתלוננת התייחסה בעדותה לטענת ההגנה, לפיה מדובר בפרסומים "אמורפיים" או בגילויי דעת כלליים מצד הנאשם, וסתרה זאת בהבהירה כדלקמן:

"רוני פרסם במשך הרבה מאוד שנים הסתה על אותה אמא עם תמונות של הבן שלנו, הוא התייחס אלי.. אח"כ הוא פרסם .. בתחילה הוא פרסם על האם של הבן שלו, אח"כ פרסם את השם שלי, של ההורים שלי ומקום המגורים שלי. אח"כ כולם ידעו מי זו ליאת דגן, והתחלתי לקבל תגובות של מבול של אנשים , זה הפך להיות.. צריך להבין, מה שהוביל למתן צו הטרידה, זה היה שכל וידאו שהוא פרסם הגיע לעשרות אלפי צפיות, כל פוסט כזה שורשר מאחד לשני לשלישי, ואז אנשים התחילו לפנות אלי ולהגיד לי את האמא המנכרת הורית, נוכלת, כל הדברים שהוא כתב עלי.. עד אז לא היו חשופים אלי, רק דיבר על האמא, אח"כ קישר לתמונה שלי ולשם שלי ואז באו אלי, מלא אנשים במרחב הוויראלי, המעריצים והחברים שלו" (ע' 21 ש' 5 ואילך).

הוסיפה והסבירה המתלוננת בעדותה, כי על גבי חלק מהפוסטים שהעבירה למשטרה מופיעים התאריכים במקור, ככל שהיה מדובר בפוסטים שהועלו יום קודם או מאותו יום, התאריך עדיין לא מופיע בפייסבוק ולכן היא הוסיפה תאריך בכתב ידה, שתואם את תאריך העלאת הפוסט (ע' 25 לפ').

המתלוננת העידה כי הצו הזמני ת/4 נמסר ע"י עורך דינה לעורך דינו של הנאשם עו"ד ירון מידן, אשר מיד לאחר קבלתו ניסה לערער עליו (ע' 27 ש' 30-32).

11. תוכן הפוסטים והסרטונים שהעלה הנאשם לאחר ה - 1.5.18-

א. מחומר הראיות ת/6, ת/8, עולה בברור כי לאחר הוצאת הצו ת/5 ולאחר שהנאשם היה מודע להוצאת הצו נגדו ולתכנון, פרסם הנאשם ברשת החברתית פייסבוק פרסומים המפרים את הוראותיו של הצו. לשם המחשה אפנה לראיות הבאות:

בתאריך 3.5.18 שעה 14:40-העלה הנאשם פוסט : "שלוש שנים ושבעה חודשים אני אנוס במלחמתי על הדבר הטבעי שבני יונתן מבקש וצריך אבא" וכן "אתמול הוצא לי צו הטרדה מאיימת לא לפרסם דבר שקשור לצד השני בצורה גורפת, סתימת פיות לתפארת מערכת המשפט "הדמוקרטית" (ת/6). שני הפוסטים הללו מהווים בצורה מובהקת פרסומים המתייחסים למתלוננת, לסכסוך ולמחלוקת שבין המתלוננת לנאשם והם היו אסורים בפרסום בהתאם לת/5.

בתאריך 3.5.18 בשעה 14:42 העל הנאשם פוסט "3.7 שנים ממסד סדיסטי שמנע וממשיך למנוע מבני אבא לא יכול הסביר מדוע אני לא מגדל את בני. לי התשובה ברורה שחיתות ונקמנות שיפוטית" (ת/6). גם פרסום זה מתייחס בצורה ברורה לסכסוך בין הנאשם למתלוננת בנוגע לבנם הקטין ומהווה הפרה של ההוראה ת/5.

בתאריך 4.5.18 העלה הנאשם פוסט "הדבר היחיד שמונע מבני יונתן אבא הם חלאות אדם שמצויים בחברתנו שקבלו כוח אלים ומחיר שפועל בגיבוי והשתקה שיפוטית" (ת/6).

בתאריך 16.5.18 בשעה 10:12 הנאשם מפרסם את תמונת בנו עם הכיתוב: "הנסיך שלי יונתן האושר של חיי יגדל ויבין אילו חלאות אדם מנעו ממנו אבא".

בתאריך 21.5.18 מפרסם הנאשם: "איך אמא יכולה להרחיק את הבן מאביו אם לא בעיות נפשיות חמורות! פקידת הסעד תגבה וגם השופט. זה מראה משהו על כל הדמויות".

הפרסומים שבנדון מתייחסים באופן מובהק לבנו של הנאשם ולסכסוך בין הנאשם לבין המתלוננת וברור הן מתוכננים והן מהתגובות שאנשים רשמו בעקבותיהם, שלא מדובר בדעות "אמורפיות" או בגילוי דעת כללי אלא בפרסום קונקרטי ביותר המתייחס למתלוננת ולסכסוך בינה לבין הנאשם בנוגע לבנם המשותף.

בתאריך 9.7.18 פרסם הנאשם פוסט עם תמונת בנו "3600 שניות שבועיות במרכז קשר עם האושר של חיי בני יהונתן! לצערי הרב חלאות אדם ממשיכות למנוע מבני כבר 4 שנים ומסתתרים מאחורי דלתים סגורות". גם פרסום זה הוא פרסום אודות הסכסוך בינו לבין המתלוננת.

הסרטון ת/10, שהועלה לרשת החברתית פייסבוק בתאריך 13.7.18, כולל אף הוא באופן מובהק וברור פרסום של הנאשם הנוגע לסכסוך בינו לבין המתלוננת אודות בנם.

ב. הנאשם הודה בחקירתו כי הוא שפרסם את הפוסטים שתוארו לעיל מת/6, ואשר הוצגו לו לאישור ולזיהוי בחקירתו מיום 31.5.18 (ת/13 ש' 38 ואילך). בחקירה מיום 17.7.18 (ת/12), הודה הנאשם שהוא שפרסם אף את הפוסטים

מתאריכים 11.7, 2.7, 9.7, שהם חלק מאסופת המסמכים ת/8 ואשר הוקראו לנאשם בחקירה (ת/12 ש' 82 ואילך).
כן אישר הנאשם שהוא העלה את הסרטון ת/10 לפייסבוק שלו בתאריך 13.7.18 (ת/12 ש' 120-125).

12. מודעות הנאשם לכך שביהמ"ש בתל אביב הוציא כנגדו את הצווים ת/4 ות/5, לרבות מודעותו לתוכן הצווים מוכחת בראיות הבאות:

א. פוסט שהעלה הנאשם בפייסבוק בתאריך 25.4 שעה 20:09: "דווקא עכשיו שאני עמל סוף סוף על הוצאת האמת שלי... משהו חשש מגילוי האמת **והוציא צו שיאסור זאת**. לשמחתי נקבע דיון ל - 30.4.18". מיד בהמשך לפוסט הנ"ל משנשאל הנאשם מי הגיש נגדו את העתירה הוא כותב "האמא" (ת/6). פוסט זה מוכיח שהנאשם היה מודע לתוכן הצו ת/4 עוד ביום שבו הוא ניתן.

ב. בתאריך 3.5.18 שעה 14:40-העלה הנאשם פוסט: "**אתמול הוצא לי צו הטרדה מאיימת לא לפרסם דבר שקשור לצד השני בצורה גורפת**, סתימת פיות לתפארת מערכת המשפט "הדמוקרטית" (ת/6). הפוסט שהעלה הנאשם מוכיח שלכל הפחות בתאריך 3.5.18 בשעה 14:40 היה הנאשם מודע לתוכן הצו ת/5 ולכך שנאסר עליו לפרסם כל פרסום שקשור למתלוננת בצורה גורפת. הנאשם בחר להפר את האיסור האמור עוד באותו היום.

ג. גם בתאריך 16.5.18 העלה הנאשם פוסט בו רשם: "**יש נגדי צו השתקה אני מנוע מלדבר ישירות על התיק שלי**" (ת/6).

ד. באמרת הנאשם מיום 31.5.18, שהוגשה ללא הסתייגויות (ת/13), **נשאל הנאשם מפורשות האם הוא מכיר את תוכן הצווים שנתנו בתאריך 25.4.18 ו - 30.4.18 והשיב: "כן, אני מכיר, אני מכבד אותם"** (ש' 19-20). אמנם הצו הקבוע ניתן ביום 1.5.18 ולא ב - 30.4.18, כפי שרשם החוקר, ברם תשובת הנאשם נתנה ביחס לשני צווים והוא טען שהוא מכיר את תכנם, מבלי שציין כי לא ראה את הצווים או שקיבל מעורך דינו את תכנם בצורה כללית בלבד, כטענתו המאוחרת במסגרת ההליך המשפטי.

יתרה מזאת, במהלך החקירה מיום 31.5.18, הציג החוקר לנאשם פיזית את שני הצווים והקריא לו מפורשות את סעיף 14 בת/5 (ש' 26-31), כך שברור שכל פרסום שנעשה לאחר ה - 31.5.18 בוצע חרף העובדה שהנאשם היה מודע בצורה ברורה לתוכן ההוראה החוקית האוסרת עליו את הפרסום.

13. סיכומם של דברים - התביעה הציגה ראיות בסיסיות ומעבר לכך להוכחת העבירות המיוחסות לנאשם. הוכח לכאורה שהנאשם היה מודע לתוכן הצווים ת/4 ות/5 זמן קצר ביותר לאחר הוצאתם, וכי חרף מודעותו פרסם פרסומים הנוגעים למתלוננת ולסכסוך שבינו לבינה, בניגוד להוראה החוקית שאסרה עליו לעשות כן. ויובהר - ככל שהנאשם חלק על תוכנו של הצו ת/5 וסבר שהוא גורף מדי ופוגע בזכויותיו, שמורה הייתה לו הזכות לערער עליו. ברם כל עוד עמדה ההוראה החוקית בעינה, היה עליו לכבדה והוא נכשל, לכאורה, מלעשות כן.

14. טרם סיום אציין, כי משקבעתי קיומן של ראיות בסיסיות המאפשרות הרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, שעניין

הפרה מתמשכת ובוטה של הוראות בית המשפט, אינני מוצאת מקום לעת הזו, עוד טרם שמיעת הנאשם עצמו, לקבל טענת "זוטי דברים" או טענת "הגנה מן הצדק" בהקשרם של מעשי הנאשם. הטענות תיבחנה, במידת הצורך, לאחר שמיעת כלל הראיות בתיק, במסגרת הכרעת הדין.

15. נוכח כל האמור מעלה, אני דוחה את הבקשה לזכות את הנאשם בטענה שאין עליו להשיב לאשמה.

פרשת ההגנה תישמע בתאריך בתאריך 12.1.22 בשעה 11:30.

הנאשם מזהר בחובת התייצבותו לדיון שאם לא כן ניתן יהיה לדון אותו בהיעדרו ולראותו כמי שמוותר על זכותו להעיד להגנתו.

16. נוכח השלב הדיוני בו מצוי ההליך שבנדון, לאחר סיום פרשת התביעה וטענת "אין להשיב לאשמה" אינני מוצאת מקום להורות על תיקון כתב האישום, כמבוקש בתגובת המאשימה לטענה.

ב"כ הנאשם יוודא העברת עותק ההחלטה לנאשם.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז טבת תשפ"ב, 21 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.